

SÅNGENS MINNE.

Tillegnad

Helsingfors' bildade Ungdom,
som deltagit i "Kung Carls Jagt."

Den 19 April 1852.

— — — — —

O du den milda sköna Sångens makt,
Som omotståndligt ljusar människors hjertan,
Som, känd och kär i hvarje jordens trakt,
Förödlar glädjen och förljufvar smärtan,
Hur fann du väg från söderns varma strand
Till detta kulna sorgsna nordanland?

En fors rann opp i ödomarkens mull;
Det for en storm igenom skogens toppar;
Möt stranden sorlade en väg — och glädje
För aftonflakten öfver löf och knoppar.
Det var en sång af väg och skog och storm,
Men utan ton och ord och själ och form.

Kom så i skogens vida gröna sal
En hemlös fågel, hvilken vinden förde;
Han sjöng sin drif för lund och berg och dal,
Och lund och berg och dal med undran hörde.
Hans lilla visa de förstodo väl;
Det var en ton — men utan ord och själ.

Då kom i qvällens glans vid insjöns våg
En ensam flicka, huld och varm och trogen;
Så mild, så underbar var hennes häg,
Hon sjöng sin längtan för den gröna skogen.
Hon gret ej riktigt och ej riktigt log,
Blott sjöng, till dess en ände qvällen tog.

Och der var ton och der var själ och ord,
Der voro tankar som en vår så klara,
Och när hon sjöng, stod' himmel, haf och jord
I doft och glans och färger underbara;
Ty nu var Sängen kommen skön och hel
Att evigt blifva nordens arfvedel.

Från hennes läppar sen gick Sängen ut
Till alla Finlands tusen blåa sjöar,
Blef älskad högt, blef känd och kär till slut
På alla Finlands moar, skär och öar.
Och sagan säger att den ljuvva säng
Är strängad af en flickas lock engång.

Sist kom en möstare från fjerran land
Och byggde bo bland oss och blef vår egen.
De spridda toner ifrån sjö och strand,
De blyga blommor vuxna opp vid tegen,
Dem knöt han samman till en herrlig krans
Beundransvärd och rik i doft och glans.

Det var en saga från försynna dar,
Det var en kung på stranden utaf hafvet,
Ett troget folk, en yster fröjd det var,
Der syntes lifvets qval i skämt begrafvet;
Och dock så målade hans säng dervid
Båd' lifvets allvar och dess beta strid.

Hur rik och dock hur arm är diktarns lott!
Till evig stumbet bli hans toner dömda,
Om vänskap ej, som till hans möte gått,
Ger lif och form och uttryck åt de gömda.
Der konsten ligger arm sitt nådebröd,
Hvem skulle sjunga all hans känslas glöd?

Mod, ädla Säng! Du ej förlorad är;
Det kom ett svar uppå din skygga fråga,
Det finnes hjertan som dig hålla kär
Och som för dig det förr ej hårda våga.
Se blomman af vårt land, dess ungdoms bopp,
De älska dig, för dig de tråda opp!

Och därför oförgämlig tack till lön
För all den kärlek som J visat Sängen!
Hvar finns en konst mer ädel och mer skön!
Hvar finns en fröjd som den, så sent förgången!
De som Er sagt: "Er tid gått spilld förbi,"
De älska ej det sköna så som J.

När kindens blommor efter långa år
Förblekts och många dagens toner tystna,
Då blommar Sängen än i evig vår,
Då skolen J till samma toner lyssna
Och tänka glädt: Det var dock Vi engång
Som räddade åt Finland denna Sång!

